

ΟΣΚΑΡ, Ο ΚΟΜΗΣ ΦΟΥΛΓΩΡ. ΙΟΠΑΝΗΣ

(ΟΣΚΑΡ)

Ἀπίστευτον, μὰ τὸν Θεόν! ἔννοεῖς τίποτε, κόρη;

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΟΥΛΓΩΡ

Τοῦτο εἶναι θαῦμα! τὸ ψυχοπαῖδι τοῦ βασιλέως
νὰ σὰς νικήσῃ; Ἡ βασιλοπούλι στρελλάθη.

ΟΣΚΑΡ.

Ἄν ἦτο τοῦλάχιστον βαρὺνος ἡ κόμης!

ΤΟΠΑΖΗΣ. διαβαίνων ἀντικρὺ, τραγωδῶ.

Σώπα λουλούδι ἀμέριστο, λουλούδι χωρὶς χόρι,

Ἐνα ἀιδονάκι τοῦ μιᾶ

Τὸ ῥόλον ποὺ μοσχοβολᾷ,

Δεν μοιάζει στὸ χορτάρι.

Μετάφρασις Γ. Χ. Ζ.

Τοῦ ᾄσματος ἡ μετάφρασις δὲν εἶναι πιστὴ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΕΥΔΑΜΙΔΑ.

Ὁ ἡμέτερος Λουκιανὸς ἔγραψε διάλογον περὶ φι-
λίας, ἐν ᾧ εἰσάγει δύο πρόσωπα, Σκύθην καὶ Ἑλ-
ληνα, συζητούντας ποῦ ἡ φιλία εἶναι πιστοτέρα
! παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις ἔθνεσιν, ἢ παρὰ τοῖς
βαρβάροις;

Μεταξὺ δὲ διαφόρων παραδειγμάτων φιλίας ἁ-
τινα ἐκάτερος τῶν διαλεγομένων φέρει, ὁ Ἕλληνα
διηγείται καὶ τὸ ἐπόμενον, ἐξ οὗ ἐμπνευσθεὶς ὁ μέ-
γας τῆς Γαλλίας ζωγράφος Πουσσίνος ἔγραψε τὴν
προτασσομένην εἰκόνα.

Εὐδαμίδας ὁ Κορίνθιος, πενέστατος αὐτός, δύο
εἶχε φίλους πλουσίους, Ἀρεταῖον, Κορίνθιον καὶ
αὐτόν, καὶ Χαρίξενον τὸν ἐκ Σικιωνίας. Αποθνήσκων
κατήλιπε διαθήκην, γελοῖαν μὲν παρὰ τοῖς πολλοῖς
τῶν ἀνθρώπων, σεβαστὴν δὲ παρὰ τοῖς ἐκτιμῶσι
τὴν σκληρὰ φιλίαν. Ἰδοὺ δὲ τί ἡ διαθήκη αὕτη δι-
ελάσαντες αἱ Βίς μὲν τὸν Ἀρεταῖον ἀφῆκεν τὸ νὰ τρέφῃ
καὶ γροικώμενη τὴν μητέρα αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸν Χαρί-
ξενον ἃ προκίση τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀναλόγως τῆς
περιουσίας αὐτοῦ. Ὅστες δὲ τῶν δύο ἐπιζήσῃ τοῦ
ἐπὶ τοῦ γράμματος ἐχέτω καὶ τὸ τοῦ ἀποθανόντος κλη-
ροδοῦσάσαν.

παρεστώτων ἐγέλασαν ἐπὶ τῇ κληροδοσίᾳ, οἱ δὲ
δύο φίλοι θρησκευτικῶς ἐξεπλήρωσαν τὰ διατεταγ-
μένα. Ἐπειδὴ δὲ πέντε μόνον μετὰ τοῦτο ἡμέρας
ἔζησε ὁ Χαρίξενος, ὁ Ἀρεταῖος προθύμως ἀπεδέχθη
τὰ δύο κληροδοτήματα· καὶ ἐγροκώμῃ μὲν τὴν
μητέρα τοῦ Εὐδαμίδα, ἔδωκε δὲ εἰς προίκα τῇ θυ-
γατρὶ τοῦ τάλαντα δύο καὶ ἡμισυ ἐκ πέντε ἀπε-
κατεῖχεν. Διὰ δὲ τῶν ἀπολειφθέντων ἐτέρων δύο
καὶ ἡμίσεως ἐπροίκισε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ τῆς ἀνωτέρω εἰκόνης ὑπόθεσις·
τὸ δὲ τοῦ διαλόγου συμπέρασμα εἶναι ὅτι παρὰ
πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑπάρχουσι πιστοὶ φίλοι. Καὶ τοῦ
μὲν Ἑλλήνος τὰ παραδείγματα, ὡς ἐξαγόμενα ἐκ
τῶν κοινῶν καὶ εὐγενῶν ἑλληνικῶν ἡθῶν, εἰσὶν ἁ-
πλοῦς καὶ λεπτότερα, τοῦ δὲ Σκύθου ὀζυροὶ πως
βαρβαρότητες, ἀλλ' ἀμφότερα ὑπάρχουσιν ἰσοδύναμα
μαρτυροῦντα ὅτι ἡ φιλία εἰς πᾶσαν ἀνθρώπινον καρ-
δίαν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἰδοὺ καὶ αὖθις ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος ἀ-
ναλαμβάνει ζωὴν, κίνησιν· πρὸ ἑνὸς μηνὸς αἱ Ἀθη-
ναι παρίστανον ἐλεεινὸν θέαμα· ἡ χόλερα εἰχεν ἔν-
ωψε μὲ τὴν ὁρμὴν, ὅσῃ οὐδέποτε ἡδύνατό τις νὰ

φαντασθῇ τὴν 13, 14 καὶ 15 Νοεμβρίου ὁ ἀριθμὸς τῶν κρουσμάτων ὑπερέβη τὰ ἑξακόσια εἰς δὲ τὴν πόλιν μάλιστα ὑπῆρχον 15 χιλιάδες ψυχῶν. Ὁ τρόμος ἦτον ἐξωγραφημένος εἰς τὰς ὄψεις ὅλων· οἱ ἔμποροι, οἱ βιομήχανοι, οἱ κτηματῖαι, οἱ πολῖται πάσης τάξεως διεσκορπίσθησαν ἐνθεν κακεῖθεν, ὅπως διαφύγῃσι τὸν κίνδυνον. Ἡ πόλις εἶχε τὴν ὄψιν τρομακτικὴν ἢ Πεντέλην, τὰ Σεπόλια, τὸ Ἡράκλειον, τὸ Χαλάντρινον, τὸ Μαρούσιον ἐπληρώθησαν οἰκογενειῶν, ἀλλ' εἰς Κηφισσίαν, εἰς τὸ θελακτικὸν τοῦτο χωρίον, ὅπου αἱ Ἀθηναῖαι παρίσταντο ἐν μικρογραφίᾳ (miniature) κατέφυγον οἱ πλεῖστοι· ἐκεῖ αἱ ἡμέραι αὗται τῆς δοκιμασίας παρήλθον λίαν εὐχάριστοι, διὰ τὸ ἐλεγκτὸν τῆς συναναστροφῆς· ἂν ἡ φύσις μὲ ἀποκαθίστα αὐτοσχέδιον ποιητὴν ἤθελον ψάλλει, κρατῶν τὴν λύραν τοῦ Ὀρφῆως, διαστίχων μὲν Ἀλεξανδρινῶν τὸ κάλλος, τὴν φιλαρέσκειαν, τὸ πνεῦμα, τὴν αὐθόγητα, τὴν κουρότητα καὶ τὴν ἀντιζηλίαν· διὰ δὲ ὁμοιοκαταληκτῶν τὴν μικρὰν κλίσιν τῶν Κυριῶν πρὸς τὴν παιδείαν ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρὸς τὴν παιδίαν. Αἱ ἐπισκέψεις ἤρχίζον περὶ τὴν 10 ὥραν Π. Μ. Οἱ Κύριοι εἰσῆρχοντο εἰς τὰς οἰκίας ἱπποτικῶ τῷ τρόπῳ, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ὑπέκλειπτον τὴν προτοχὴν τῶν ἄλλων, ὅπως προτφέρωσιν ἄνθη εἰς τὰς ἀνθηροτέρας· ἀλλὰ τῶν μεγαλύτερων περιποιήσεων ἐτύγχανον οἱ ἐκ Μαρουσίου ἐρχόμενοι· καὶ δικαίως· διότι οὗτοι ἦσαν ἀρωπιωμένοι.

Εἰς τῆς Ἀττικῆς τὰς Μοῖτας,

Τὸν Μάϊον ψαλλούσας.

Εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ὀνηλασίας ὑπῆρχον πάντοτε ἀντικείμενα διακιδάσεις. Ἐννοεῖς, ἀναγνώστα, ὅτι ταῦτα δὲν ἦσαν ἄψυχα, ἀλλ' ἔμψυχα, φέροντα πάντοτε ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν τὴν ἀλεξιχόλερον χλαμίδα. Ἡ μονοτονία ἦτον ὅλως ἄγνωστος εἰς τὰς διασκεδάσεις ταύτας· τοῦναντίον μάλιστα μεγάλη ἐπεκράτει ποικιλία καὶ ἀντιθεσις, διότι ἀνὰ πᾶν ἔθνος ἦν οὐδὲ τις ἀναμινγνόμενον τὸν κρότον πυροβόλου, ῥιπτομένου ἀπὸ χειρὸς θελακτικῆς, αἰτίνες πρὸ στιγμῆς ἐκράτουν τὴν κεντιστικὴν θελόνην, ἡλοῦσι, λέγομεν, τὸν κρότον αὐτὸν διακοπτόμενον ἀπὸ μουσικὴν συμφωνίαν Κυριῶν, οὔτινες, κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, ἔνεκα ἱστορικῶν λόγων, φοβοῦνται τὰ πυροβόλα. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὰ ἄσματα ταῦτα ἐπέφερον πληγὰς οὐχὶ κατωτέρας τῶν πυροβόλων. Τὸ κατὰ κόρον εὐτράπελον τῆς εὐφυΐας διεκρίνετο καὶ ἐκεῖ, ἅπαντες δὲ ἀνεγνώριζον ἓνα καὶ μόνον πρόεδρον, ἐκτὸς ἑνός, τοῦ προκοφάγου, καὶ τούτου κατοικοῦ ἄλλου χωρίου. Τὰ μέρη τοῦ περιπάτου ἦσαν, τὸ Κεφλάρι, ὁ τάρος τῆς Μαλδίνης, τὸ σπῆλαιον τῶν Νυμφῶν, ἡ Μανκουράνα, ὁ Κοκκινάρης καὶ τὰ Κοῦμαρα· ἐξεδίδετο καὶ ἐφημερίς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡδύσομας, προσφέρουσα μάνναν καὶ χολὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Δὲν ἀνῆκε εἰς ἡμᾶς· νὰ χαρακτηρίσωμεν ἂν οἱ συντάκται αὐτῆς, ἐν αἷς εἰς καὶ μόνος εἶχεν ἐξήκοντα ἐξ προτερίματα, ἦσαν εὐφυεῖς· γνωρίζομεν μόνον, ὅτι ἐθελεγ τοὺς συνδρομητὰς του καὶ ἦτον ἐπιζήτητος. Κυρία

τις, διακρυνομένη διὰ τὴν ὠραιότητα, εὐφυΐαν καὶ καλὴν συμπεριφορὰν, ἦτον ὁ ἀνάδοχος αὐτῆς. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐξέδωκε τὸ σχέδιον τῆς Κηφισσίας, διήρσεε τὰς οἰκίας εἰς φραύρια, ἀλληγορικῶς δὲ καὶ ἐπιτυχῶς ὠνόμασε τὰς Κυρίας, καὶ τὴν μίαν ἐκάλεσεν ἑγγελικὸν μεδίσμα, τὴν δὲ χάριεν πνεῦμα, ἄλλην θελακτικὴν εὐφυΐαν, ἥλιον τὴν λαμπροτέραν, ῥόδα τὰς τρεῖς ἀνθράς, καμέλιαν τὴν ὠραιότεραν, ἰὸν τὸ εὐφρόσυνον, τηλεγράφων σπινθηροβόλοντα, δορυφόρον Παλλὰδα καὶ τὴν σεβασμωτέραν μὴ μοῦ ἄπλου. » Τὰς Κυριακάς ἢ τὰς ἐορτάς ἤρχετο ἐξ Ἀθηνῶν τετρανδρία ἀξιωματικῶν, ἥτις, διασκεδάζοντα κατ' ὅσον ὁ χρόνος, ὁ τόπος καὶ αἱ περιστάσεις τῇ ἐπέτρεπον, ἐπέστρεφον εἰς τὰ ἴδια· μὴ νομίζετα δὲ ὅτι δὲν ἐγένετο εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐργασίαι σπουδαῖαι. Ἐν Κηφισσίᾳ συνετάσσοντο δύο λεξικά· Γαλλο-ἑλληνικὰ, αἰτια, νομίζομεν, θελουσιν ἰδῆ ἐντὸς αὐτοῦ χρόνου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μ' ὅλον ὅτι τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν εἰς φῶς συντασσόμενον, δὲν ἡδυνήθη εἰσεῖν νὰ τὸ ἰδῇ. Περίεργος σύμπτοις! καὶ οἱ δύο λεξικογράφοι φέρουν τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἔχουσι τὴν αὐτὴν πατρίδα! καλὸς οἶωνός διὰ τὴν χρυσὴν γενεάν! !

Ἡ Κηφισσία ἔσχε καὶ αὕτη τὸν ποιητὴν τῆς. Ὁ Κ. Σκόλιος περιήρχετο τὰς οἰκίας, ἀπαγγέλλων στίχους, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος συνέταττε. Ἰδοὺ ἐν τῶν τεμαχίων αὐτοῦ.

Κάθρο καταλαπτομένον εἰς τῆς Κηφισσίας τὸνδρόμον γέροντα ἐξακοντοῖτην ἔρερε μὲ μέγαν τρόμον.

Ὡχ! μὴ τρέχης! εἴσπου, εἴσπου! καροταίρη, δὲν ἀκούεις; νὰ γουργουριμαῖ. . . ἄχ στάσου! λέγ' ὁ γέρον ὁ μουρμούρης.

Πνευστιῶν, ἀνεμομάλλης, μὲ καπέλλο ἄνω κάτω, Φθάν' ὁ γέρον τέλος πάντων, μὲ τὰ μμάτια' σὰν τὸν γάτο.

Χαῖρε καὶ καλῶς ταν, λέγει μὴ βῶδ' ὅπως Δεσποσύνη, μὲ τὸ κάθρο. . . καλὲ' ἄμειτε! ! Τί μεγάλη ἀφροσύνη. Δίαιχο ἔχεις κοπελοῦδα. Καλὲ δὲ, ξελαρδιθῆτε. . . μόνον τώρα τί θὰ γέινω;.. Μὴ γελᾷτε, μὴ! νὰ ζῆτε! Ἀ κακία ποῦ εἰσ' ὅλαι· δὲν λυπάσθε ἓνα Γέρον! Ἀν θεῖ μου, δὲν μ' ἀκούσουν — ἀστασία ἴα τὰς λέγω.

Σιωπὴ βαθεῖα τότε ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ, καὶ ἐκάστη τὴν συγγώμην ἀπ' τὸν γέροντα γυρεύει.

Ὁ Κ. Μηνᾶς Μηνωίδης, γνωστὸς ἐν Ἑλλάδι διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὰ φυσικὰ προτερήματά του, διακριθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐν Πνυκί δημογορίαν του τὸ παρελθὸν ἔτος, μέχρι δημαγωγίας, ἔμενεν ἐν καιρῷ τῆς τρομερᾶς μάστιγος τῆς χολῆρας εἰς Ἀθήνας. Ὁ σεβασμῖος οὗτος ἀνὴρ εἶχε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἀποθῇν φέρων ἐπ' αὐτοῦ πάντοτε πεμπυρῶμενον κέραμον, προληπτικὸν τοῦ θανάτου. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν εὐρισκόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Κ. . . καὶ θέας τὸν κέραμον λίαν κυστικὸν ἐπ' αὐτοῦ, μικρὸν οὐκ ἐκείν, φλογισθέντων τῶν ἐνδυνάτων του. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ καρδίη του ἔμειπεν ἀθιμτος. Ὁ συντάκτης τῆς Φήμης, κινούμενος εἰς

ἀπὸ κακοβουλίας, εἴτε ἀπὸ ἀντιζηλίας, ἀγνοοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ, ἰδὲ δημοσίευσεν ψευδῶς, ὅτι ὁ Κ. Μηνᾶς Μηνωίδης ἀπέθανεν· ὁ πεπαιδευμένος οὗτος ἀνὴρ, ἐργισθεὶς σφόδρα καὶ δικίκως, ἀπεύθυνε πρὸς τὸν συντάκτην τῆς Φήμης τὸ ἐξῆς ἔγγραφον, λακωνικὸν μὲν, ἀλλὰ λίαν περιεκτικόν, ὃ δημοσιεύομεν κατὰ παράκλησιν τοῦ ἰδίου.

Κύριε Συντάκτα τῆς Φήμης

Εἴπερ ἡ δύσφημος Φήμη σου ἀγγελίας δημοσιεύει ταιαύτας, οἷα ἡ περὶ τοῦ ἐμοῦ θανάτου, δυστυχῆς οἱ ἀναγνώσταί σου !!! Ἀπαιτῶ τοίνυν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ψευδαγγελίας ταύτης, τῆς βλαπτούσης τὰ ξυμπεφοροτά μοι.

Ἀθῆναι, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1854.

ΜΗΝΩΙΔΗΣ ΜΗΝΑΣ.

Μανθάνομεν ὁριστικῶς, ὅτι, ἂν ὁ συντάκτης τῆς Φήμης δὲν ἀναίρῃ τὴν ψευδῆ ταύτην εἰδησιν, ὁ Κ. Μηνᾶς θέλει ἐνάξει αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως πεισθῇ ὁ ἔξω κόσμος, ὅτι οὗτος δὲν μετέβη εἰσέτι εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἰδοὺ καὶ ἀνέκδοτον εὐφύας ὑπουργικῆς. Κύριος προσῆλθεν εἰς οἰκίαν Ἑλλήνος ὑπουργοῦ, ὅπως τύχῃ θέσειω· ὁ ὑπουργὸς τῷ λέγει: Εἴσαι ἱκανὸς διὰ τὴν θέσιν ταύτην;—Μάλιστα, ἐξοχώτατε—Δύσον λοιπὸν τὸ πρόβλημα τοῦτο.—ἐν τῷ ἄμα δὲ ἀπαγγέλλει εἰς τὸν προσελθόντα, εἶδος γρίφου ἀκαταλήπτου. Ἀναχωρῶν ὁ αἰτήσας ὑπόσχεται εἰς τὸν ὑπουργὸν νὰ φέρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Μόλις ὁ εἰς δοκιμασίαν ὑποβληθεὶς Κύριος ἐξῆλθε τῆς θύρας καὶ ὁ ὑπουργὸς λέγει εἰς φίλον του παρόντα: Ἐνόησας τὴν ἀγγίνοιάν μου; ἠθέλησα νὰ θανατίσω τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ ἰδοὺ ἐθριάμβευτα. Ὁ ὑπάλληλος οὗτος εἶναι ἀρίκατος, διότι ἀλλῶς ἤθελεν ἀμέσως λῦσει τὸ πρόβλημα καὶ οὐχὶ νὰ ζητῇ τὰ μὲ ἀπαντήσῃ τὴν αὔριον.

Εἰς Ἀθήνας ἐστῆθη Λέσχη στρατιωτικῆς μεγαλοπρεπεστάτης καὶ ἐράμιλλος τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Θιμελιωτὴς αὕτης εἶναι ὁ Στρατηγὸς Δ. Καλλέργης· τὸ κατὰστημα τοῦτο διακρίνεται οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κομψότητα τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν καὶ τὸ σπουδαῖον τοῦ ἀναγνώστριον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, μὴ τῇ: τὰ πάντα ἐκεῖ διέπονται· ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ παιανίζει δις τῆς ἑβδομάδος, κατὰ τρίτην καὶ σάββατον. Ὡς ἐπιτίμια μέλη δέχονται Ἐφημεριδογράφοι, Ἐμπόροι, Ἰατροί, Ὑπαλλήλοι, Δικηγόροι, καὶ Κτηματίας.

Ἀς ρίψωμεν ἓν βλέμμα καὶ πρὸς τὰ ἔκτακτα συμβάντα. Αἱ προσδοκίαι πολλῶν ἐψεύσθησαν· ἡ Σεβαστοπόλις δὲν ἔπρεπε, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τῆς Συναγματικῆς τῆς Γαλλίας, εἶναι ὠχυρωμένη εἰς τρύπον τρομακτικόν· τὰ πυροβόλα τῆς, αἱ ἀποσκευαίτης, τὰ πολυεφεδρία τῆς οὐ μόνον εἰσὶν ἀφθονα, ἀλλὰ καὶ ἐράμιλλα τῶν γαλλικῶν· πρὸ πάντων δύο χιλιάδες τηλεβόλων κομποῦσι τὰ τεῖχη τῆς Σεβαστουπόλεως· πολλαὶ μάχαι ἐγίναν, εἰς τὰς ὁποίας πάντοτε τὰ ὄπλα τῶν συμμάχων δὲν ὑπερίσχυαν· εἰς τὴν φονικὴν μάχην τοῦ Ἰνκερμάν οἱ Ῥῶσοι ὑπεχώρησαν, διότι τὸ σῶμα τοῦ Δανεμβέργ

δὲν ἐφθασεν ἐγκαίρως· ἀλλὰ εἰς τὰς ἐξόδους τῶν Ἰφάνησαν εὐτυχέστεροι, καταστρέψαντες τὰς ὀχυρωματικὰς ἐργασίας τῶν συμμάχων, ἐξώθεν τῆς Σεβαστουπόλεως.

Αἱ δύο μεγάλαι δυτικαὶ Δυνάμεις ἐτοιμάζουσι κολοσσαῖον στρατὸν, διὰ τὴν ἄνοιξιν, καὶ πιθανόν, Θεοῦ εὐδοκοῦντος καὶ νὰ κατορθώσωσιν. Εἰς Ἀγγλίαν τὸ Ὑπουργεῖον ἐπρότεινεν εἰς τὰς Βουλὰς νεοσυλλεξίαν 10 χιλιάδων ἀνδρῶν ξένων· ὁ Κ. Ρουσελ, ἀναφέρων τοῦτο, ἐπρόθεσεν, ὅτι εἶναι λυπηρόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον· τινὲς παρετήρησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅτι θέλει νὰ μιμηθῇ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας. Τρικυμία ἀνήκουστοι εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν συνέβησαν τὸν μῆνα Νοέμβριον. Δέκα πλοῖα πολεμικὰ Ἀγγλικά ἀπωλέσθησαν καὶ τριάκοντα φορτηγά, ἐξ δὲ Γαλλικά· ὁ Δουξ Καμβριτζ, μετὰ τὴν φονικὴν μάχην τοῦ Ἰνκερμάν, καθ' ἣν μάρτυς τοῦ θανάτου τῶν ἐπιστηθιστέρων φίλων του καὶ τῶν ἱκανοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἔπλεε τὸν Εὐξείνιον, ὅτε ἡ τρικυμία τῆς 2 Νοεμβρίου ἐπῆνεγκε τὸ τελευταῖον τραῦμα· ἡ τρυφερά καὶ εὐγενὴς ψυχὴ του δὲν ἐδυνάθη νὰ ἀντέξῃ εἰς τὴν τρομακτικὴν ἐκείνην θέαν τῆς σκηνῆς τοῦ ἄδου. Σιωπεῖ ὡς ἐκ θαύματος ἔπαθε νόσον δυσίατον ὁ βασιλεὺς Πέτρικψ.

Αἱ Βουλαι ἤνοιξαν τὸν παρελθόντα μῆνα καὶ ἔτος διὰ Β λόγου καταλλήλου εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις. Αἱ ἀρχαιρεσίαι εἰσέτι δὲν ἐνηργήθησαν, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν Βουλευτῶν· ὁ μοσχομαγγισμὸς εὐρίσκεται εἰς ἀπελπισίαν. Δάκκον ὠρῶν καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν καὶ ἐμπεσεῖται εἰς ὄθρον διειργάσαστο.

Ἐφημερίς τις, ὑπερασπιζομένη λοξυῶδως τὸν μοσχομαγγισμὸν, λέγει, ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ἔπρεπε νὰ πύσῃ τὸν Κ. Ῥήγαν ἢ ἀφ' οὗ εἰς τοιοῦτοι τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας!! ἀστεῖον τῷ ὄντι! ὦρα νὰ ὑπεράχτισις!! ἐν ᾧ ἡ ἰδίᾳ ὁμολογεῖ τὴν ἐπὶ τοῦ Κ. Τζούχλου αἰσχροτάτην κατὰστασιν τῆς ἀγορονομίας καὶ ἀτυνομίας. Θέλεις νὰ κρίνῃς, ἀναγνώστα, περὶ τούτου; Περίελοι τὴν ἀγοράν, ἐπισκέψου τὸν ἄρτον, τὸ κρέας, ὅλα τὰ ἐδώδεμα καὶ εὐσυνειδότης ἀποφάνηται, ἂν ποτε ἡ ἀγορὰ εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην ἀρίστην κατὰστασιν. Ἄλλως τὸ κατὰλληλον τῆς ἐκλογῆς τοῦ δραστηρίου Κ. Κρίνου, ὡς ἐφόρου, ἀρκούντως ἐπιβεβαιῶι τοῦ; λόγους μου· ἐν μόνον παράδειγμα φέρομεν· ὅτε κατὰ τὸν 9 ὄριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου προσδιωρίσθη 46 τὸ χαρταῖσιον καὶ 52 τῆς αἰς ποιότητος, ὁ σίτος τῆς τουρκίας ἐπώλειτο 39 ὁ κατώτερος καὶ 40 ὁ καλλήτερος, ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου ἐπὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Κ. Καλοῦ εἶχε προσδιορισθῇ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου τοῦ μὲν χαρταῖσιου εἰς 52 τῆς αἰ ποιότητος καὶ εἰς 58 τῆς β'. ἐν ᾧ ὁ τουρκικὸς σίτος πωλεῖται 52 ὁ κατώτερος καὶ 54 ὁ καλλήτερος.

Σήμερον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος τοῦ 1855,

ΑΣ ΕΥΧΗΘΩΜΕΝ.

Εὐχόμεθα εἰς ἀπάσας τὰς Κυρίας εὐλακρίναιαι ἀλλήλαις περισσοτέραν, ἐράμιλλον τὴν πρὸς τὴν σπουδὴν τάσιν τῆς εἰς τὰ κεντήματα ἀφοσιώσεως,

νά μὴ λησμονῶσι δέ, ὅτι τὸ κάλλος δὲν λέγεται κάλλος, ἀν δὲν ἦναι φυσικόν.

Εὐχόμεθα κατ' ἐξαίρεσιν τὰς βοώπιδας καὶ γλαυκώπιδας Κυρίας Ἀθηνῶν, μελαγχολίαν ἀναμειγμένην μὲ μικρὰν δόσιν ἀστασίας, διὰ τὴν ποιιλιάν. Εἰς τὰ ῥόδα νὰ μὴ μαρανθῶσι ποτέ, εἰς δὲ τὰς Ἀμαζόνας καλὴν διασκέδασιν.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ὑπουργοὺς σύμπνοιαν, θέλησιν, δραστηριότητα, ὥπως μὴ ναυαγήτῳσιν, διότι αἱ φιλικαὶ τῶν σχέσεις μετὰ τῆς Ἀνατολῆς ἐξέλιπον. Τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον!!!

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ὑπουργικοὺς γερουσιαστὰς ἐπιτυχίαν ὅλων τῶν προτάσεων τῶν, εἰς δὲ τοὺς ἀνθυπουργικοὺς νὰ ὑπερασπισθῶσι ζωηρῶς τὰ ξυμπέροντα τῆς μοσχομάγκας, νεκρὰς ἤδη κειμένης καὶ ἄπνοιας.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἐργολάβους Ἀθηνῶν, πολιτικούς, στρατιωτικούς καὶ ναυτικούς, ἐγγάμους, ἢ ἀγαμούς, εἰς τοὺς Κόμητας, Βαρόνους, Μαρκεσίους καὶ φιλοσόφους νὰ ὑπομένωσι τοὺς μόχθους καὶ πόνους μετὰ καρτερίας, νὰ δεικνύωσι δὲ πλεοτέραν κόφωσιν καὶ ὀλιγωτέραν εὐαισθησίαν, συστατικὰ πρὸς ἐπιτυχίαν παρὰ ταῖς πλείστας τῶν Κυριῶν.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς Βουλευτὰς νὰ λαμβάνωσι πακτικῶς τοὺς μισθοὺς τῶν κατὰ μῆνα, διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν νεοδιορισθσόμενον ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν νὰ ἀξιώθῃ, ἔνεκα τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων του, ἀφ' ὅλων τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων ἀδαμαντίνων δακτυλίων, ὡς ἔτυχεν ἄλλος τις ὑπουργός.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν Διοικητικὸν Ἀστυνόμον Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς νὰ βαδίσῃ τὴν αὐτὴν εὐθείαν ὁδὸν, νὰ καταδιώκῃ τοὺς καταχραστὰς, ὅπου ἀνῶσιν, εἰς παντοπωλεῖα, κρεωπωλεῖα ἢ ἐμπορικὰ καταστήματα, νὰ ἐπιτηρῇ δὲ τὴν διαγωγὴν τῶν ὑπαλλήλων του, ἥτις, μὲ λύπην μᾶς τὸ λέγομεν, κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπῆρξε λίαν ἐπιλήψιμος.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν ἐφορον τῆς Ἀγορᾶς τὴν αὐτὴν δραστηριότητα, τιμιότητα καὶ ἀμεροληψίαν, ἣν μέχρι τοῦδε ἔδειξεν, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς ἀδίκους ἐπικρίσεις, καὶ μὴ λησμονῶν, ὅτι ἡ κατάχρησις ἐξάρχει ἐφ' ὅλης τῆς ἀγορᾶς.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἐμπόρους πλεοτέρα κέρδη, εἰς τοὺς κτηματίας τὴν σύστασιν βιομηχανικῆς τραπέζης. Εἰς τοὺς ἀξίωματικούς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Ὀρόνον.

Εὐχόμεθα εἰς τινὰ ἐφημεριδογράφον νὰ ἀναλάβῃ ἢ Ἐλλίς του, εἰς ἄλλον ἐν τῷ παρόντι Αἰῶρι τελείαν ἐπιτυχίαν τῶν Ἀρκτικῶν ἀλλὰ πατριωτικῶν διαλογισμῶν του, εἰς τοὺς λοιποὺς, ἀπὸ Ἀνατολῆς μέχρι δυσμῶν, ἀνεξαρτησίαν περισσοτέραν, ἐκτὸς τοῦ Ἀνεξαρτήτου.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, νέους τε καὶ γέροντας, νὰ δείξωσι τὴν αὐτὴν αὐταπάρνησιν, ὡς καὶ ἐπὶ χολέρας, ἀμοιβὴν δὲ ἴσην τῶν μόχθων τῶν.

Τέλος, εὐχόμεθα πρόοδον καὶ ἐπιτυχίαν εἰς ἀπαντὴν τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, ἐκτὸς τῶν Φαρμακοποιῶν, τῶν ὁποίων ἡ εὐτυχία ἀποκτᾶται διὰ τῆς δυστυχίας τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Πρὸς σὲ ἐκλείψαν ἄστρον μου καὶ πάλιν ἀτενίζω,
Κ' εἰς παρελθούσης ἐποχῆς ὀνείρους περρυγίζω,

Διότι τὸ παρὸν μου,
Δὲν εἶναι ἢ ἀπαύγασμα τῶν πρώων ἡμερῶν μου.

Ὅποτε ὁλος ἄφροντις εἰς ῥεῦμα εὐτυχίας,
Πλησίον σου διέπλεον καὶ εἰς ἐκστάσεις θείας

Κ' ἀπάτους διετέλουν
Κ' ἔβλεπον τὰς ἡμέρας μου ὠραῖαι ν' ἀνατέλλουν.

Ποσάκις ὑπὸ τὴν σκιάν χρυσῆς πορτοκαλέας
Συνεκαθίσαμεν ὁμοῦ κ' εἰς λάμψεις φευγαλαίας

Τῆς ἀργυρᾶς σελήνης
Τὸ ἄρρωμα ἐπνέομεν ἐρώτων καὶ γαλήνης.

Δὲν ἤμην τότε ἐπὶ γῆς· ἐθραύετο ἡ ὕλη,
Ἐνεδυόμην πτέρυγας... καὶ σὺ γλυκεῖα φίλη,

Ἀγγέλου εἶχες σχῆμα...
Τὰς ἀκοάς μου ἔθελγε πᾶς φθόγγος σου καὶ ῥῆμα.

Καὶ ἔρρεεν ὁ βίος μας ὡς ῥύαξ τῆς ἐρήμου,
Καὶ εἰς τὴν σὴν μετέβαιναν ἢ φλογερά ψυχὴ μου,

Καὶ ἀνεζώπυροῦτο
Τὸ πνεῦμα μου, κ' εἰς ἐμβριθεῖς μελέτας ἀνυψοῦτο.

Τότε ὦ! τότε ἐξέπεμπεν ἐκλάμψεις σπινθῆρας,
Ἠγγίζον ἐνθους τὰς χορδὰς τῆς νεκρᾶς μου λύρας,

Κ' ἡ λύρα παλλομένη
Ἐψάλλεν ἄσματα ὑπὸ σοῦ, φίλη, ἐμπνεομένη.

Καὶ ἄλλοτε σιωπηλοὶ ἰέμενομεν ἥρεμα
Τὴν κεφαλὴν σου ἐπ' ἐμὲ προσέκλινες καὶ βλέμμα

Ἐκφράσεις ἀρρήτου
Μ' ἐτόξευες, κ' ἐμέθυσκον τρυφῆς ἀνεκκαλήτου.

Ἢ μ' ἔλεγες «σὲ ἀγαπῶ καὶ τῆς ψυχῆς μου πλεῖον,
Καὶ ἀνευ σοῦ ἀχάρिता θὰ εὑρίσκα τὸν εἶόν,

Κ' ἐνώπιόν μου κρύα
Ἢ κτίσις θὰ παρίστατο καὶ ὅλη ἐρημία.»

Καὶ τότε τὸ οὐράνιον, παρθενικόν σου ὄμμα
Ἀνύψους πρὸς τῶν οὐρανῶν τὸ λαμπυρίζον δῶμα,

Κ' ὡς ἐμπνευστος Σιδύλλα,
Χρησμόν ἐζήτεις εὐτυχὴ εἰς τ' ἀχανῆ των κοῖλα.

Καὶ δέσιν διάπυρον τὰ πάναγνά σου χεῖλη,
Ἀνέπεμπον κ' ἠνοίγετο τῶν οὐρανῶν ἡ πύλη

Καὶ πνεύματ' ἀθανάτων,
Ἐλπιδας μᾶς ἐκόμιζον εἰς τὰ χρυσὰ πτερὰ των.

Ἀλλ' ὡς νὰ προσθάνεσο τὴν προσεχὴ σου πτῆσιν,
Βμελαγχόλεις, βλέπουσα τὸν φοῖβον πρὸς τὴν δύσιν,

Ὅδεύοντα νὰ κλίνη,
Καὶ φῶς ὠχρὸν καὶ ἀσθενὲς ὀπίσω του ν' ἀφίγη.